

Rybnik, 17 maja 2021 r.

Sygn. akt III Ka 146/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Olga Nocoń

Sędziowie: Paweł Stępień (spr.)

Aleksandra Odoj-Jarek

Protokolant: Przemysław Prokop

w obecności oskarżyciela Marleny Pineckiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej

w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2021 r.

sprawy: **K. F. (F.)**

s. A. i B.

ur. (...) w R.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 27 stycznia 2021 r. sygn. akt III K 1012/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w części wstępnej uzupełnia listę skazań o wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 marca 2021 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 983/20, którym skazano K. F. za występki z art. 209 § 1a k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 stycznia 2020 roku w G., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany będzie odbywał od dnia 23 grudnia 2021 roku;

b. w punkcie 1:

- ustala, że połączeniu podlega również kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 marca 2021 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 983/20,
- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec skazanego nową karę łączną 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności na poczet której na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 409/19 Sądu Rejonowego w Rybniku od dnia 28 grudnia 2020 roku godz. 10:25 do dnia 17 maja 2021 roku;

c. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 wyroku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. P. kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 27,60 złotych, łącznie kwotę 147,60 złotych (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia Olga Nocon

Sędzia Paweł Stępień (spr.) Sędzia Aleksandra Odoj-Jarek

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 146/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 stycznia 2021 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 1012/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. F.	Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia	Odpis wyroku II K 983/20	105

			3 marca 2021 roku wydanym w sprawie II K 983/20 skazano K. F. za występki z art. 209 § 1a k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., który został popełniony w dniu 16 stycznia 2020 roku w G.. Wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się 11 marca 2021 roku.		
2.		K. F.	Kara orzeczona w/w wyrokiem została skierowana do wykonywania, a skazany rozpocznie jej odbywanie z dniem 23 grudnia 2021 roku	Informacja z Neo – Sad.	117
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1 i 2	Odpis wyroku ze sprawy II K 983/20 SR Wodzisław Śląski oraz Informacja Neo – Sad.	Dokumenty urzędowe sporządzone przez powołane do tego organu. Brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie newszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego, polegającej na nieuwzględnieniu przy ocenie dowodów faktu, iż opinia o skazanym jest wewnętrznie sprzeczna w zakresie zawartych w niej twierdzeń oraz ostatecznie na jej podstawie wysnutego wniosku - brak podstaw dla oceny zachowania skazanego jako rzekomo nieodpowiedniego - a przez to możliwe i zasadne jest orzeczenie kary łącznej na zasadzie absorpcji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zgodnie z art. 7 kpk organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, wtedy gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).</p> <p>Nie mogło być wątpliwości, że sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie dowody przeprowadzone w toku przewodu sądowego, czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Oceny zaprezentowane przez sąd I instancji spełniają standardy określone w art. 7 k.p.k. Sąd rejonowy wskazał bowiem, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a które pominął przy ustalaniu faktów i z jakiego powodu uznał je za niewiarygodne. Pisemne motywy orzeczenia dowodzą, że sąd miał na uwadze również opinię, którą sporządził dyrektor jednostki</p>	

penitencjarnej w dniu 11 września 2020 roku. Odnosząc się do przedstawionego zarzutu nie sposób pominąć charakter i cel dowodu, którym jest opinia penitencjarna, któremu to dowodowi apelujący poświęcił najwięcej uwagi. Ocena tego dowodu, jak wynika z apelacji, miała świadczyć o tym, że sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania. Przypomnieć więc trzeba w tym miejscu, co nie budzi jakichkolwiek kontrowersji zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie, że opinia o zachowaniu skazanego w zakładzie karnym nie ma charakteru wiodącego, a ma raczej charakter pomocniczy dla orzekania w przedmiocie kary łącznej, a jej znaczenie wiąże się z potrzebami oznaczania celów prewencyjno-prognostycznych. **Znaczenie pierwszorzędne** należy przydać więc relacjom podmiotowo-przedmiotowym zbiegających się przestępstw. Dla wymiaru kary łącznej może mieć znaczenie zachowanie skazanego w czasie wymierzania tejże kary, jednakże nie można mu nadawać nadmiernego znaczenia, przeważającego słuszność kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw. Z treści przepisu art. 571 § 1 k.p.k. wynika przecieź, że przedmiotowa opinia ma jedynie funkcję subsydiarną, to jest ma pomóc w określeniu celowości kary łącznej. Wreszcie dowód ten pozostaje zawsze opinią dyrektora jednostki penitencjarnej, a sąd nie ma instrumentów, aby nakazywać temu organowi, aby ten wydawał opinie określonej treści.

Nie tracąc z pola tylko tych naprowadzonych wyżej argumentów nie sposób uznać zarzut podniesiony przez obrońcę, skoro sąd odniósł

się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, a swoje stanowisko należycie uzasadnił.		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd, kształtuje swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przekonanie sądu zostało poprzedzone postępowaniem dowodowym. Sąd rozważył wszystkie dowody, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku, stąd wniosek musiał zostać oceniony za niezasadny		

Lp.	Zarzut	
2.	<ul style="list-style-type: none"> • w konsekwencji: • - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, że wyłącznie kara łączna w orzeczonym wymiarze spełni swoje funkcje wychowawcze i zapobiegawcze, podczas gdy z naprowadzonych wyżej okoliczności wynika, że należy wysnuć względem 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>skazanego pozytywną prognozę kryminologiczną i co świadczy o tym, że orzeczony wymiar kary łącznej jest dla skazanego nadmiernie dolegliwy;</p> <ul style="list-style-type: none"> - rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej, polegającą na nieznajdującym uzasadnienia w okolicznościach sprawy wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy na zasadzie asperacji. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Tak postawiony zarzut również nie znalazł uznania sądu ad quem. Na wstępie należało poczynić kilka uwag natury teoretycznej.</p> <p>Przypomnieć jedynie można po raz kolejny, że kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy (post. SN z 2.2.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce tylko wtedy, kiedy sąd dokona ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (wyr. SA w Łodzi z 10.4.2014 r., II AKa 284/13, Legalis).</p>		

Słuszności postawionych zarzutów, autor apelacji nieustannie doszukiwał się tylko i wyłącznie w wewnętrznie sprzecznej, jego zdaniem, opinii dyrektora jednostki penitencjarnej. obrońca nie odniósł się przy tym do tego, co w tej sprawie było najważniejsze z punktu widzenia orzekania o karze, to jest do relacji podmiotowo-przedmiotowym zbiegających się przestępstw.

Poza zainteresowaniem skarżącego pozostawała łączność przedmiotowa, podmiotowa, czasowa i miejscowa, które to okoliczności mają kluczowe znaczenie przy wymiarze kary łącznej. Z tych powodów warto zaakcentować w tym miejscu, że zasada wynikająca z art. 410 kpk, obowiązuje także przy wyciągnięciu wniosków przez strony procesowe, które, przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów, lecz muszą odnosić się do całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej (wyrok SA w Łodzi z 19 października 1999 r., II AKa 71/99, KZS 2001 r., z. 10, poz. 43; D. Świecki (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. II, teza 8 do art. 410 kpk).

Tymczasem Sąd I instancji w pkt 1 zaskarżonego wyroku połączył skazanemu dwie kary jednostkowe pozbawienia wolności po 6 miesięcy pozbawienia wolności. Analiza materiału aktowego prowadziła do wniosku, co słusznie wypunktował sąd a quo, że zasada absorpcji była wyłączona. O ile obydwie występki przypisane skazanemu zakwalifikowano z art. 209 § 1a k.k., to zważyć należało, że brak było

łączności miejscowej, a także brak było łączności podmiotowej. Czyn objęty wyrokiem w sprawie III K 409/19 SR Rybnik miał miejsce w R., zaś występki objęte wyrokiem w sprawie II K 683/19 SR Wodzisław Śląski w G.. Obydwa przestępstwa, co zaznaczono, popełnione zostały na szkodę różnych osób pokrzywdzonych. Tylko te fakty nakazywały odstąpienie od zasady absorpcji, która stosowana winna być wyjątkowo i w szczególnie uzasadnionych okolicznościach, które w rozpoznawanej sprawie w żadnym razie nie zaistniały. Wreszcie, na co trzeba zwrócić uwagę i w sposób należyty wyeksponować, w zakresie wymiaru kary łącznej, nie można przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, do tego stopnia, aby koniecznym było stosowanie zasady pełnej absorpcji. Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo – podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania

sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (tak np. Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 października 2007r. w sprawie II Aka 183/07 Prok.i Pr.-wkl. 2008/4/17, KZS 2007/11/19).

W świetle tych wszystkich uwag, zdaniem sądu II instancji, sąd rejonowy orzekł karę odpowiednią, która czyni zadość dyrektywom wymiaru kary łącznej wskazanych w art. 85a k.k. Mógł orzec karę w wymiarze od 6 miesięcy do 1 roku pozbawienia wolności, a orzekł karę 8 miesięcy, co stanowi jedynie 66 % górnej granicy.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z uwagi na przedstawione wyżej argumenty wnioski apelacji należało uznać za chybione. Orzeczona kara łączna nie jest rażąco i niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Jak wykazano wyżej nie zostały spełnione warunki do takiej oceny. Zgodnie z jednolitymi poglądami rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze

szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Po wydaniu zaskarżonego wyroku, K. F. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 marca 2021 roku wydanym w sprawie II K 983/20 na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Po myśli art. 570 k.p.k. wyrok łączny sąd wydaje z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora.</p> <p>Zgodnie z niekwestionowanymi poglądami doktryny jak i jednolitym orzecznictwem sądowym Sąd nie jest związany zakresem i treścią wniosku o wydanie wyroku łącznego (tym bardziej, jak w rozpoznawanej sprawie, nie jest związany sygnalizacją dyrektora zakładu karnego). Wynika to także z formuły orzekania z urzędu. Orzekając w tym trybie, sąd meriti powinien zatem ustalić wszystkie wyroki skazujące wydane wobec skazanego niezależnie od tego, czy i jakie wyroki wskazał skazany we wniosku, a więc także – jeżeli były już wydane – wyroki łączne, a następnie dokonać analizy,</p>	

z uwzględnieniem zwłaszcza tych skazań, do których doszło po wydaniu poprzednich wyroków łącznych.

Powyższe wytyczne, w świetle dyspozycji przepisów art. 437 § 2 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., odnoszą się także do sądu odwoławczego orzekającego w sprawie o wyrok łączny. Sąd w składzie rozpoznającym sprawę w zupełności podzielił szeroko i wyjątkowo przekonująco umotywowane zapatrywania prawne zawarte w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt I KZP 3/18. Zgodnie z poglądami tam wyrażonymi w sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd odwoławczy może orzec po raz pierwszy karę łączną, gdy w pierwszej instancji został wydany zaskarżony apelacją wyrok łączny, orzekający karę na bazie określonych skazań oraz umarzający postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie. Nie jest także wykluczone orzeczenie przez sąd odwoławczy kary łącznej w oparciu o skazania, które nie były podstawą orzeczenia kary łącznej przez sąd pierwszej instancji. Przytaczanie obszernych motywów, które stały się podstawą przedmiotowej uchwały, nie jest wskazane. Stwierdzić trzeba jedynie, że w sprawie brak było podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku, a niezbędna była zmiana zaskarżonego orzeczenia w sposób, jak to zostało uczynione w pkt I wyroku.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 27 stycznia 2021 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 1012/20, w zakresie w którym nie został zmieniony.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Zarzuty apelacji obrońcy nie zostały uwzględnione, jak to zostało wyświetlone. Brak było przesłanek z art. 439 k.p.k. oraz sąd nie dostrzegł potrzeby działania z urzędu w szerszym zakresie w trybie art. 440 k.p.k. i 455 k.p.k..

<p>Dlatego w pozostałej części wyrok należało utrzymać w mocy (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.).</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Przedmiotem zmiany było uzupełnienie części wstępnej wyroku, tj. listy skazań o wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 3 marca 2021 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 983/20, którym skazano K. F. za występki z art. 209 § 1a k.k. w zw. art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 stycznia 2020 roku w G., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany będzie odbywał od dnia 23 grudnia 2021 roku, a czego efektem były dalsze zmiany przedstawione w pkt 1b i c sentencji wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powodem do zmiany było dodatkowe skazanie K. F. wyrokiem w sprawie II K 983/20 Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim i wykładania powołanych wyżej przepisów, wsparta zacytowaną i jednoznacznie uchwałą Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2018 roku.</p> <p>W tych realiach sąd odwoławczy mógł orzec nową karę łączną w przedziale od 6 do 18 miesięcy pozbawienia wolności, a kiedy uwzględni się reguły z art. 443 k.p.k., górna granica nie mogła przekroczyć 12 miesięcy pozbawienia wolności (66% z 18 miesięcy pozbawienia wolności).</p> <p>Koniecznym w tym miejscu wyjaśnić należało, że orzeczenie sądu odwoławczego nie naruszyło zakazu reformationis in peius, co jest związane z kierunkiem wywiedzionej apelacji. Należało mieć na względzie, że w sprawie o wyrok łączny zasada ta dekodowana jest odmiennie.</p> <p>Wymaga zauważenia, że w przypadku wniesienia apelacji na korzyść skazanego, <u>wymierzając karę łączną przy ponownym rozpoznaniu na szerszej podstawie</u>, sąd z reguły powinien <u>stosować zasadę jej kształtowania nie mniej korzystną dla skazanego niż czynił to sąd pierwszej instancji orzekający pierwotnie</u>. Zakaz reformationis in peius w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego w pierwszej kolejności znajduje</p>	

wyraz w zachowaniu zastosowanej przez sąd pierwszej instancji zasady łączeniu kar. Oznacza to, że nie jest automatycznie wykluczone, iż sąd meriti, który zdecydowanie przecież poszerzy przedmiot swojego rozpoznania, nie będzie mógł orzec kary surowszej niż ta wynikająca ze zmienionego wyroku.

Skoro tak, to należało zastosować zasadę asperacji. Sąd odwoławczy mógł orzec karę stanowiącą nie więcej niż 66 % (jak ustalono wyżej) z 18 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona kara 10 miesięcy pozbawienia wolności stanowi zaledwie 55 % ustalonej granicy 18 miesięcy pozbawienia wolności. Kierując się przedstawionymi wcześniej kryteriami, sąd odwoławczy przyjął, że kara ta czyni zadość dyrektywom z art. 85a k.k. Z przyczyn omówionych wcześniej, co oczywiste, zasada pełnej absorpcji była wyłączona.

W efekcie sąd II instancji uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec skazanego nową karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet tej kary, na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie III K 409/19 Sądu Rejonowego w Rybniku od dnia 28 grudnia 2020 roku godz. 10:25 do dnia 17 maja 2021 roku.

Skutkiem takiego rozstrzygnięcia było także orzeczenie zawarte w pkt I c wyroku sądu odwoławczego.

Sąd orzekał na podstawie przepisów obowiązujących przed 24 czerwca 2020 roku, oceniając je jako względniejsze dla sprawcy. Pomijając nawet obecne brzmienie przepisu art. 86 § 1 k.k., który wyklucza zastosowanie pełnej absorpcji, to chcąc stosować aktualnie obowiązujące przepisy, postępowanie w zakresie kary jednostkowej w sprawie II K 983/20 należałoby umorzyć. Nie została spełniona bowiem przesłanka materialna z art. 85 § 1 k.k., a mianowicie czyn objęty ostatnio powołanym wyrokiem zaistniał po zapadnięciu pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku (II K 683/19 SR Wodzisław Śląski), co do przestępstw przypisanych skazanemu. Błędne jest przy tym założenie sądu I instancji wyrażone w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku, wedle którego należało stosować przepisy obowiązujące do 24 czerwca 2020 roku, gdyż wszystkie wyroki wydano przed tą datą. Nie dostrzeżono, że wyrok w sprawie II K 683/19 uprawomocnił się w dniu 3 września 2020 roku. Tudzież po myśli przepisu art. 81 ust. 1 z dnia

19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U.2020.1086) przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje **się do kar prawomocnie orzeczonych** przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

To z kolei obligowało sąd I instancji, zdaniem sądu w składzie rozpoznającym apelację do rozważenia – zgodnie z art. 4 § 1 k.k., który ze stanów prawnych byłby korzystniejszy dla skazanego. Pomimo, że takich rozważań sąd meriti nie poczynił, uchybienie to usunął sąd II instancji.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III i IV	W pkt III w oparciu o § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 18), za sporządzenie apelacji i udział w rozprawie odwoławczej przyznano na rzecz obrońcy stosowne wynagrodzenie w stawce podstawowej powiększone o 23 % podatku VAT należnego. O wydatkach orzeczono, po myśli przepisu

art. 624 § 1 k.p.k., zważając na sytuację skazanego, na jego warunki rodzinne i majątkowe.

2. PODPIS

SSO Olga Nocoń

SSO Paweł Stępień (spr.) SSO Aleksandra Odoj - Jarek

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - a. Prokuratorowi Rejonowemu w Rybniku;
 - b. Pozostałym uprawnionym podmiotom w przypadku złożenia wniosków w ustawowym terminie;